

„To zkus vysvětlit tomu chlápku v BMW, co na tebe ukazoval prostředníček.“ Bentz kývl hlavou ke stříbrnému autu, které se kolem nich prohnilo, a za jeho volantem seděl tak sedmdesátník a bezostyšně zvedal prostředníček.

„Blbec,“ ucedil podrážděně Montoya.

„Podle mého tvrdí úplně totéž o tobě.“

„Jenže rozdíl je, že já jsem polda.“

„Což on ovšem neví.“

„A já nemám čas ho o téhle skutečnosti zpravit,“ ucedil Montoya a bleskl po Bentzovi pohledem.

„No páni. Děje se něco? Máš nějaký problém?“

„Ne jeden.“ Montoya vztekle hleděl čelním sklem posetým muškami a místo aby se vrátil na stanici, zajel na volné parkovací místo naproti jejich oblíbeného bufetu proslulého opékanými krevetami, jižanskými specialitami jako *po'boys*, což jsou louisianské masové sendviče, nebo červenými fazolemi s rýží. „Najíme se.“

„Ty nemusíš být doma?“ Bentz pohlédl na hodinky a viděl, že je po páté. Oficiálně jsou mimo službu.

„Už jsem volal Abby.“ Vypnul motor. „A ty?“

„Žena mě čeká, ale můžu jí říct, že musím pracovat i večer.“

„Tak jí zavolej. Dáš si *po'boy*?“

„Jo. S krevetama.“

„A co dál?“

„Hranolky a... colu.“ Chtěl sice pivo, ale rozmyslel si to.

„Tak potom přijď dovnitř.“ Montoya vyskočil z auta a přeběhl silnici.

Bentz vytáhl z kapsy telefon, udělal totéž co kolega, a jakmile se ocitl pod červenobilou markýzou, zavolal Olivii, aby ho nečekala na večeri a zeptal se, jestli jí má něco vzít.

Odmítla a říkala něco o zbytcích. „Mám tady toho v lednici hromadu. Nedělej si starost.“

„Možná se zdržím hodinu, možná dýl. Nevím. Něco je s Montoyou. Ani se na nic neptej, protože sám nemám tušení.“

Což nebyla úplně pravda. Bentz tipoval, že Montoyova divná nálada má co do činění s jeho bratrem, ale nevěděl to jistě. „Poslyš, Livvie, kdybych se měl zdržet, pošlu ti zprávu.“

„Fajn. Tak za chvíli nashle,“ loučila se Olivia a sice neměla přímo mrazivý tón, ale trošku rozechvělý, a v pozadí slyšel brebentit svou dceru. Až v tu chvíli se zarazil a pocítil bodnutí výčítky. Měl by být doma s manželkou a malou. Jenže zároveň se musí postarat o bezpečí své starší dcery. V tomhle ohledu byl rozpolcený. Strčil telefon do kapsy. Až bude po všem, až konečně dostane Otce Johna, navždycky ho odstraní a ujistí se, že Kristi je skutečně mimo nebezpečí, pak odejde do důchodu. Dluží to Olivii i Ginny.

Měl nejvyšší čas.

Spíš už včera bylo pozdě, pomyslel si a vyrazil za parťákem do bufetu.

Vevnitř už našel Montoyu usazeného u stolu v rohu tak, aby viděl na vstupní dveře. Takticky se v dlouhém úzkém lokálu posadil až dozadu.

Bentz se proplétal mezi otrískanými stoly, přelétl pohledem řadu boxů a zadíval se otevřeným zadním východem ven do šedavého dne. Zvenčí dovnitř pronikal pach cigaretového kouře. Už se scházeli večerní hosté, polovina stolů a boxů byla obsazená, všude slyšel šum hovoru přerušovaný výbuchy smíchu, cinkání skleniček a tukaní příborů o talíře.

A nad tím vším se vznášel pronikavý a příjemný pach alkoholu. Lákal ho.

Snažil se ho vytěsnit.

Přesvědčoval se, že nepodlehne.

Je to jen stres.

Svůj poslední drink si dal už onehdy v noci.

„Tak jo, co se děje?“ zeptal se, když se posadil proti svému parťákovi. „Znovu se ti ozval bratr?“

„Cruz?“ Montoya podrážděně zavrtěl hlavou. „Ne. Nikomu se od té doby už neozval. Skoro mi připadá, jako by ten telefonát